

Обявления:

Търговски лв. 1.50 кв. см.
Официални лв. — 2 кв. см.
Всички други лв. 2.50 кв. см.

Абонаментъ:

За година 60 лв.
За 1/2 година 35 лв.
За странство 100 лв.

Известната на всички и най-модерната в Варна
ПЕЧАТНИЦА
„ИЗГРЪВЪ“
улица „Кн. Александър“, 10
снабдена съ нови и най-модерни букви, приема за изработване всякакви поръчки при най-износни цени.
Работа чиста и акуратна.

Редакторъ: Д. Михайловъ

ВЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО И ПОЛИТИКА

Редакция и администрация: печатница „Изгръвъ“ — Варна
ул. „Кн. Александър“, 10

Ангелъ Стояновъ
председател на Изпълнителния комитетъ на съюза „Добруджа“

Добруджа и Ньойи.

България се намеси в свѣтланата война не да завладѣва чужди земи и населенія, а да освободи своитѣ поробени тѣкви и да поправи жестоката неправда, извършена надъ нея въ Берлинъ презъ 1878 година и въ Букурещъ 1913 година. Напразни, обаче, останаха върховнитѣ усилия и скъпитѣ жертви, които българския народъ, свободенъ и поробенъ, даде предъ свещения олтаръ на великата идея за свобода и обединение, за приобщение къмъ България на всички области, които въ разни времена несправедливо и жестоко ѝ отнеха. Българитѣ бѣ развѣнчана и въ победнитѣ си лаври и въ националнитѣ си идеали, — вмѣсто да освободи и обедини въ държавата си всички принадлежащи ѝ земи и населенія, тя бѣ наново унижена, оскърбена и ограбена.

Ньойския договоръ отъ 1919 година отреди зла участъ и на Добруджа. Вмѣсто да бжде освободена до устието на Дунава, за да живѣе щастлива и честита, приютена въ скута на майка отечество, тя бѣ заробена и въ втората си половина и бѣ хвърлена всецѣло въ лапитѣ на ненастития и вѣроломнъ съседъ на алчния ромънски шовинизъмъ и империализъмъ, тя бѣ окована въ нови, по-тежки и по-страшни робски окови.

Ньойи откъсна отъ българския патримониумъ най-свидната му земя — Добруджа, гдето всѣка стѣпка носи следитѣ на нашето възродително дѣло, на българската жизненостъ и творчество. Добруджа е пантеона на нашата национална мощъ и съзнание, тя е българския Витлеемъ, тамъ лежатъ паметницитѣ на българската веществена култура, тя е великата гробница на нашитѣ дѣди и прадѣди, надъ която и сега се носи тѣхния безсмъртенъ духъ, устоялъ презъ вѣковетѣ на всички катаклизми, който е вдѣхновявалъ и вдѣхновява поколѣнїята въ нескончаемата имъ борба съ враговетѣ на България.

Ньойи записа една отъ най-тъжнитѣ страници въ въ историята на България

и на цѣлото човѣчество, защото не само узакони неправдитѣ въ Берлинъ и Букурещъ, но хвърли въ робство нови български земи и населенія и съ това изневѣри, оскърби милионитѣ бойци, паднали по всички фронтове на воюващия свѣтъ, окриляни отъ светлия идеалъ: да зацари нова ера, да нѣма роби по свѣта, като всѣки народъ принадлежи на своята държава и всѣка държава на своя народъ.

Трагедията на Добруджа и на нейнитѣ чада е безпримѣрна въ историята на човѣчеството. Добруджанци проявиха приказна храбростъ и дивно себеотрицание по всички полетани, съ кръвта си оросиха бойнитѣ полета на цѣлия балкански полуостровъ, въ дивния си устремъ съ побѣдното си оржие и тѣ, заедно съ въоръженїята български народъ, чертаеха границитѣ на обединена и велика България, ала вмѣсто да се върнатъ по своитѣ родни огнища, овенчани съ лаврови венци, върнаха се роби въ собствената си земя и останаха подъ чужда властъ.

Ньойи нареди тѣй да бжде; Ньойи пожела да погребе Добруджа и да сложи надъ гроба ѝ тежкия камъкъ на забвениято.

Суетни надежди!
Добруджа е жива въ сърдцата и въ душицѣ на нейнитѣ поробени и на разсѣянитѣ ѝ по свѣта чада, които живѣятъ съ една мисль, съ една мечта — да спратъ нанизата на робскитѣ ѝ години, да строятъ робскитѣ ѝ вериги. За нея тѣ изградиха въ сърдцата си нержкотворенъ храмъ, въ който благоговейно се събиратъ мислитѣ имъ въ молитва и клетва, че ще се борятъ и ще умратъ за нейната свобода.

Добруджа е жива за братята ни отъ свободното царство, тя е жива въ сърдцата и въ свѣститѣ на всички поробени и на много свѣтли умове въ свѣта които заедно съ насъ трѣпнатъ отъ негодувание и омерзение предъ ужаситѣ на създаденото отъ Ньойи и другитѣ мирни договори отъ 1919 година положение въ свѣта и заедно съ насъ се борятъ за тѣхното унищожение, за премахване на робството, за възстановяване похитенитѣ права на поробенитѣ

НЬОЙИ!

Едно безпримѣрно въ историята на човѣчеството престѣпление се извърши спрѣмо благородния Български народъ преди 14 години въ Ньойи.

Народъ, който е игралъ велика роля презъ своето съществуване въ историята на материалната и духовна култура на човѣчеството, —

народъ, който непредизвиканъ никому, никога зло не е направилъ, коректенъ къмъ всички — **народъ,** великъ въ своето търпение, честностъ и трудолюбие — **народъ,** който прояви по бойнитѣ полета чутовенъ героизъмъ и създаде легендарни епопеи на военна слава, **народъ,** безкрайно добъръ, **бѣ окованъ въ Ньойи въ веригитѣ на едно срамно, позорно робство.**

Носителитѣ на великитѣ нѣкога идеи за свобода и правда, днесъ сж равнодушни свидетели на страданията и скръбта, които заливатъ хубавата ни родна земя, **сж глухи предъ воплитѣ на пшкаци подъ чуждо робство наши брата.**

Могатъ да ни мачкатъ, могатъ да ни потискатъ, защото сж силни, **но нашия духъ, който преброди мрака на едно петвѣковно робство и изплува въ свѣтлината, нѣма да сломятъ!**

Съ него, съ **нашия духъ,** ние ще бждемъ **винаги готови да изразимъ нашия човѣшки протестъ.**

**Долу Ньойи!
Долу робството!
Долу неправдата!**

„Екъ“.

за откриване нови хоризонти за напредъка и благоденствието на цѣлото човѣчество.

Добруджанскитѣ поробенъ народъ и неговата емиграция сж на фронта на легалнитѣ борци за мирното ревизиране на Ньойския и другитѣ диктати отъ 1919 год. Ние сме духомъ и тѣломъ подъ знамето, задъ което сж наредени всички поробени малцинства и великата демократия на Европа и Америка и ще вървимъ все напредъ и напредъ, съ непоколебимата вѣра, че погребанитѣ въ Ньойи, Трианонъ, Сенъ-Жерменъ и Парижъ правда и свобода ще възкрѣснатъ, че иде денеть, въ който и надъ благословената земя на нашитѣ дѣди и прадѣди ще изгрѣе зората на свободата, че Добруджа ще бжде свободна, а България ще бжде тѣй велика и мощна, както и преди.

За тѣзи идеали, за тържеството на демокрацията, за самоопредѣление на народитѣ, на национална държава, ние се боримъ и ще побѣдимъ.

**Долу Ньойи!
Да живѣе свободата!**

БЕЛЕЖКА.

Понеже първия брой бѣ погрѣшно адресиранъ и изпратенитѣ вестници на далитѣ реклами бѣха повърнати като недоставени, редакцията го изпраща повторно на ония, чийто реклами сж отдавна напечатани.

Вестникъ „Екъ“ нѣма нужда отъ абонамента на ония, които малцина между многото го върнаха.

Абонамента могатъ да платятъ само ония, които желаятъ и които ще намѣрятъ че вестника заслужава това.

Печатница „Изгръвъ“—Варна

Търговията ни съ Гърция Обмена на произведения между България и Гърция.

Болния въпросъ за търговскитѣ ни отношения съ нашата съседка Гърция стои отъ години наредъ неразрешенъ. Загубитѣ, които стопанствата на дветѣ страни търпѣха поради това, сж общоизвестни. Нашия стокообмѣнъ съ Гърция бѣ напълно парализиранъ, поради митническитѣ прегради които достигаха до формата на една економическа война.

За пръвъ пѣтъ ние виждаме едно часливо начало за подобрене на тия търговски отношения съ обнародване въ Гърция на единъ указъ, който разрешава една компенсация въ размѣръ на 100 милиона лева, като премахва за случая изключителнитѣ десеторни мита, които се налагаха за българскитѣ произведения. По този начинъ, търговскитѣ ни отношения съ Гърция влизатъ въ една нова фаза и е излишно да се подчертава каква грамадна полза ще се допринесе за стопанския животъ на дветѣ страни, чийто произведения се взимно допълнятъ.

Тази компенсация е още пощитливо начало, защото идва точно въ момента, когато започватъ преговоритѣ между дветѣ страни за възстановяване между имъ на редовни економически и търговски връзки

Необходимо е да подчертаемъ голѣмата заслуга въ това отношение на г. Константинъ Сарафидисъ, който пръвъ схващайки голѣмата полза отъ разрешението на въпроса за стокообмѣна между дветѣ съседки, има щастливата идея да заработи въ това направление. Въ продължение на повече отъ 1 годична г. Сарафидисъ положи неуморни усилия за осъществяването на горната

Везни

Въ свѣта има още много добро. За да го разберемъ обаче и повърваме въ него, трѣбва сами да бждемъ добри. Ако чувстваме доброто у насъ, това само по себе си е вече доказателство, че то съществува. Доброто не съществува за ония, които не го познаватъ у себе си. И много естествено: свѣта се отразява въ хората. Познаването си за него ние черпимъ отъ това отражение. Зависи какъ ние го отразяваме. Има добри и лоши огледала.

Има гадни хора, които щомъ не могатъ да се издигнатъ до едно добро дѣло, плюятъ на него и утвъряватъ другитѣ, че то е лошо дѣло.

Вѣрно е, — често откровеността и добродушието сж качества на глупавитѣ и навитѣ, но това не значи че умнитѣ и сериозни хора не трѣбва да бждатъ добри и откровени.

Йовъ

цель, като превъзможна голѣмитѣ трудности, които особено едно неофициално лицѣ би срещало по пѣтя на разрешението такава задача.

Не се съмняваме, че усилията и изключителната заслуга на г. Сарафидисъ, ще бждатъ добре оценени отъ компетентнитѣ лица на дветѣ страни и че ще получатъ пълната имъ подкрепа и улеснение за пълното завършване на тази задача.

Гарабедъ Охандезовъ
ул. Шипка 13
Екстра чукано кафе,

Д. Михайловъ.

ОБЩЕСТВЕНИ ВЪПРОСИ.

ЗА РЕЛИГИЯТА

Всѣкой човѣкъ — добъръ и лошъ, бѣденъ и богатъ, чувства нужда да пречисти душата си, да отхвърли отъ себе си злото, което въ трудната борба за съществуване се наслойва въ сърцето му.

Живота е непрестанна борба между доброто и злото. Злото е неизбеженъ спътникъ на съществуването: една отъ неговитѣ основи. Безъ него не би имало съществуване, не би имало стремѣжъ къмъ добро, а безъ такъвъ не би имало борба — следователно и смисълъ да се съществува.

Въ този си стремѣжъ за добро човѣкъ създава за себе си идеалъ за Бога, съобразно степента на собственото си нравствено развитие.

Вжтре, у насъ има друга вселена. Отъ тукъ и всѣкой смѣта за Богъ най-доброто, което познава и на което отдава управлението на Всемира, бои се отъ него и го обича. Безъ това добро, което лежи въ основата на религията и което е основа на човѣшкото стремление, основа на неговата природа, тя — религията не би завладяла маситѣ на мнозинството.

Истинското християнство, па и коя да било друга религия, има този свой дълбокъ смисълъ: признавайки съществуването на злото, да възбужда, да поддържа у насъ, въ нашитѣ сърдца жаждата за добро. Значи, християнинъ е не този, който удря челото си въ мраморнитѣ плочи на храма, не и този, който чули кръста си въ безконечни метани, а онзи, който истински чувства тежестта на злото, което носи у себе си и въ великата мистерия на религиоз-

ната служба — символъ на отдаване и жертва освобождава и вглъбява душата си и я издига въ всичкитѣ си мисли и действия къмъ чувството на безкрая — тамъ където обитава доброто.

Църквата е свѣтилище, където човѣкъ вкува отъ великата мистерия на живота и се опива отъ възторга на своя блѣнъ закрасота. Тамъ той се освобождава отъ дълничнитѣ си грижи и интереси.

Богъ е най-големия Творецъ на великото произведение — Вселената. И както ние богоемемъ въ концертната зала предъ искусството на човѣка-художникъ и въ религиозно мълчание отдаваме чрезъ нашата сжчинна дань на красотата, колко повече трѣбва да богоемемъ предъ най-великото дѣло на най-великия Художникъ, като му се отдаваме въ храма съзерцавайки го съсредоточени въ себе си.

Човѣкътъ е съставенъ отъ страсти. Ако не бѣха страститѣ разума не би ималъ нужда отъ Богъ. Богъ, това е силата, която се бори съ тия страсти, нашия страхъ предъ тѣхъ. И ако човѣкъ уважава себе си, ако признава нуждата отъ борба съ тѣхъ, той не може да не уважава силата, която му помага въ тая борба.

Въ драмата на Францъ Молнаръ — „Фалшиви Богове“, Сатни разрушава идолитѣ на индийцитѣ. Останала безъ богове, безъ страхъ масата отъ хора се отдава на животинство. Ужасенъ отъ страститѣ на тѣмнитѣ човѣшки инстинкти, Сатни съгражда наново тѣхнитѣ каменни идоли.

Ако нѣмаше Богъ, човѣкъ самъ щѣше да го измисли.

ИДЕАЛИ И ДЕЙСТВИТЕЛНОСТЪ

Идеи.

Съ устрема на калейдескопъ, всѣкой новъ день ражда нови идеи отричащи и опровергаващи се. Знамето на развалата ее развѣва по всички направления и области на живота. Животинския квиетизъмъ и слѣпото благоутробие сж се превърнали въ единствени ости за съществуване. Здравитѣ ценности и идеали сж поругани, смѣкнати отъ своята висота.

Стремежа за пари е върховния стимулъ за съществуване.

Искусство.

Отвратителнитѣ дивашки кълчения на Жозефина Бекеръ днешната естетика нарече символъ на истинската красота. Джазъ-банда пѣе марша на пустата съвременность, саксафона съска като истерична котка и разнася животинскитѣ страсти, а до него къдравоглавъ негръ се чули въ екстазъ и бѣлитѣ му жъби се надсмиватъ на всичко онова, което дълги вѣкове е било красота и идеалъ за човѣшката душа. Нѣма вече музи. Тѣ избѣгаха, скрива се засрамени отъ безобразието на хората.

Мораль.

Силния държи юмрукъ надъ главата на слабия, а слабия поставя капани на силния. Слабия убива собственото си сърдце, а силния чуждитѣ.

Въ взаимоотношенията между хората днесъ меродавенъ е интереса, грубия, стигация до цинизъмъ интересъ. Кол-

кото по-настойчиво прокарваме този интересъ, толкова по-понятни, разбрани и морални биватъ постъпкитѣ ни въ очитѣ на хората, стига да сме хитри и да умѣемъ да ходимъ предпазливо по отжпкания пѣтъ на общественото лицемѣрие.

Любовта.

Извора на най-хубавото, което човѣшкото сърдце може да роди — любовта, създаде дивнитѣ поеми на красотата, каквито свѣта познава и водеща човѣшкия духъ къмъ обожествяване, любовта, която тласка къмъ велики подвизи; майката на живота и страданияето; любовта, за която нѣкога сърадоост се умираше, днесъ се е превърнала въ битъ-пазарски артикулъ, който всѣкой може да купи и продаде срещу нѣколко дребни монети. Умря любовта и Богъ отвърна отъ хората своя погледъ.

Жената.

Погледнете я съ чистъ, откровенъ погледъ по булеварда, въ трамвая, по локали и кабареята — тя днесъ е навсѣкжде и вамъ ще стане тжно и скръбно до болка. Превърнала се е на маймуна и смѣта, че най-големото ѝ достойнство се състои въ това, да подражава умѣло на последната.

Нима това е нашата свята майка, въ чиито очи ние като деца сме оглеждали своята чистота.

Кой отне бисеритѣ отъ душата на жената за да накиче съ тѣхъ тѣлото ѝ? Кой ко-

Балканизирането на централна Европа и ролята на Франция.

Една отъ последицитѣ на свѣтовната война бѣ така нареченото балканизиране на централна Европа — създаването на нови държави на мѣстото на Австро-Унгарската Империя.

Създаде се илюзия, че съ прекрояване на границитѣ въ Европа и създаването на нови държави се постига национално обединение.

На свой редъ френския империализъмъ действа съгласно принципа „раздѣляй и владей“.

Той създаде почвата за ромъно-унгарския антагонизъмъ като предаде почти цѣла Трансилвания, включвайки части населени съ унгарци на Ромъния.

По сжщия начинъ възникна противоречието между Чехословашко и Унгария. Създаде се воененъ съюзъ между Ромъния, Югославия Чехословашко съ Франция, цѣльта на който е да се запази версайлската система отъ реванша на побѣденитѣ и се осигури господството на френския капиталъ въ Европа.

Редъ години френския империализъмъ затвърдява своитѣ позиции чрезъ системата на заеми и кредити подчинени на политически

мандва този параъ на порока? Кой финансира хилядитѣ фабрики за коприна, парфюми и шампанско, съ които жената се облича, цапа и опива? Кой е впрѣгналъ ума и гения си за да твори въ сложнитѣ лаборатории нейната физическа хубостъ? Кой убива душата на жената за да развратничи съ нейното безчувствено и лишено отъ гордостъ тѣло? Кой създава днешната модерна жена? Кой поощрява нейния развратъ и кой се ползува отъ него?

Мжжа!

И тежко му! Въ собственото си дѣло, той ще намѣри своята гибелъ.

Жената, която Богъ създаде, нашата майка, чистата, самоотвержената, творителка на красотата роди свѣта и бѣ радостъ и украшение за него.

Жената, която мжжа създава, ще погуби свѣта!

Живота.

Кжде остана безгрижния смѣхъ на хората, който нѣкога огласяше свѣтлитѣ лжчезарни простори?

Кжде останаха рицарството, романтиката и радостния звънъ на камбанитѣ, възпѣващи живота и отдаващи на Твореца благодарността на човѣцитѣ за радостта, че живѣятъ?

Уви! Дима на фабричнитѣ кумини и миризмата на барута завинаги почерниха човѣшката душа и убиха радоститѣ ѝ.

Д. М.

АТАНАСЪ ФИЛИПОВЪ

„Кракра“ 25 — Варна

Калайдисва най-акуратно всѣкакви сждове.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ

крайдунавскитѣ държави, така и съ Германия, която е главенъ консумативенъ центъръ на земеделскитѣ имъ продукти, а така сжщо и главенъ доставчикъ на промишлени произведения.

Сключиха се предпочителни митнически спогодби между Австрия и Югославия, Унгария и Австрия. Това накара и Германия да направи опитъ за стопанско съближение и политическо заздравяване въ Европа като сключи митнически съюзъ съ Австрия. Обаче и тукъ френскиятъ империализъмъ не позволи да се осжществи тази спогодба, защото виждаше доста застрашена своята хегемония въ Европа. Така, вмѣсто да се разрѣшатъ економическитѣ проблеми, кризата се изостри още по-вече.

Какви цели преследва френския империализъмъ?

Той използва ловко стремѣжа за съближение на държавитѣ въ Европа за да засили хегемонията си като имъ противопостави плана за „Дунавската економическа федерация“. Франция предполага да закрепи политическитѣ си позиции въ тия страни играйки ролята на безкрупуленъ политически съветникъ и благодетелъ на крайдунавскитѣ страни, обещавайки имъ помощъ.

Съ това тя цели да подчини Австрия и Унгария на своето влияние, като по този начинъ отслаби влиянието на Германия,

Заемитѣ

отпуснати отъ Франция

Въ 1919 г. на Китай — 23 милиона фр. съ 7% лихва. Въ 1922 г. на Унгария 63,845,500 фр. съ 6% лихва, 1923 г. на Китай 43,893,900 долара съ 5% лихва, 1923 г. на Австрия 170 милиона фр. съ 6 1/2% лихва, Въ 1923 г. на Белгия 400 мил. фр съ 6 1/2% лихва. Въ 1923 г. на Ромъния 6,943,150 лири стерлинги съ 4% лихва. Въ 1924 г. на Германия (по плана Доусъ) 3 мил. л. стр. съ 7% лихва. Въ 1925 г. на Австрия 71,172,500 фр. съ 5% лихва. Въ 1925 г. на България 44,360,000 фр. съ 6 1/2% лихва. Сжщата година на Австрия 25,090,000 фр. съ 5% лихва. Въ 1926 година на Австрия 60 мил. фр. съ 5% л. Въ 1927 г. на Полша 2 мил. долара съ 7% лихва. Въ 1927 год. на Унгария 96 мил. фр. съ 6 1/2% лихва. Въ 1928 год. на Турция 99,945,000 фр., сжщата година отпуснатъ втори заемъ 670,216,500 фр. Въ 1928 год. на Ромъния 269,353,000 фр. съ 4% лихва. Заемътъ е сключенъ по стария златенъ паритетъ. Въ 1928 год. на Ромъния 50,929,000 фр. съ 6% лихва. И тоя заемъ е сключенъ по стария златенъ паритетъ. Въ 1929 г. на Ромъния 561,638,000

фр. съ 7% лихва. Въ 1929 г. на България 130 мил. фр. съ 7 1/2% лихва. Въ 1930 год. на Чили 35 мил. фр. съ 6% лихва. Въ 1931 г. на Германия заемъ по плана Ижнгъ 2 милиарда и 515 мил. фр. съ 5 1/2% лихва. Въ 1931 г. на Унгария 59,650,000 фр. съ 6% лихва. Въ 1931 г. на Ромъния 5 милиарда и 175 мил. фр. съ 7 1/2% лихва. Въ 1931 г. на Югославия 675 мил. фр. съ 7% лихва. Въ 1931 г. на Англия 2 милиарда и 500 мил. фр. съ 4 25% лих. Въ 1931 г. на Югославия 500 мил. фр. Въ 1931 год. на Унгария 354 милиона франка.

Новъ законопроектъ.

По частенъ редъ се учимъ, че г. Министра на Финанситѣ готвѣлъ законопроектъ за попълване закона за нотариуситѣ, кийто цели да засили съ едно чувствително перо ресурситѣ на държавното съкровище. Законопроектъ засягалъ сделкитѣ по продажба и прехвърляне на недвижими имоти, гдето често пкти се скриватъ отъ недобросъветници и спекуланти действителната имъ стойность. Важно въ случая е, че законопроектъ предвиждалъ фискални тежести и санкции много по-големи отъ тия на съществуващия законъ.

Христо К. Кожухаровъ

ул. Русенска 43 — Варна — Телефонъ 561

Постояненъ депозитъ на доброкачествени брашна, трици ярми и др.

отъ най-реномиранитѣ мелници.

Продажба на едро и дребно.

Търговия съ зърнени храни

Цени конкурентни.

СВЪДЕНИЯ

на Варн. Търг. Индустр. Камара.

Протестираны полици.

През м. Октомври т. г. в района на Варн. Търг. Индустр. Камара сж протестираны общо 4323 полици на сума 12,546,231 лева, а само за Варна 359 полици на сума 2,446,417 лева.

Наредби по износа на добитъка.

Министерството на Търговията съобщава на заинтересуваните се, че всяка вагонна пратка с живъ добитък, предназначена за износ трябва да бъде придружавана с удостоверение издадено от местните ветеринарни власти за здравословното състояние на самата пратка и че в местото на пратката и близката му околност не върлуват епидемически болести, заверено от съответните консулства в немски или френски превод.

За транзит през Югославия заинтересуваните износители трябва да предявят искане за писмено разрешение от Министерството на Земледелието в Белград за да получат разрешително за транзитното удостоверение в три екземпляра от които първия остава в входящата митница в Югославия (Цариброд), втория в изходящата митница в третия се прилага към придружаващия пратката документ.

Вагоните с добитък се транзитират през Югославия пломбирани без да се отварят до изходния граничен пункт на сжщата страна. За транзит през Унгарию е сжщо необходимо да се поиска писмено разрешение от Унгарското министерство на земледелието, което се прилага към документите придружаващи пратката. Към сжщото се прилага и разрешението за внос издадено по искане на изпращача от страната вносителя.

* * *

Консулски

Българското Царско Генерално Консулство в Хамбург съобщава, че от 30 Ноември т. г. Кариерното Генер. Консулство в Хамбург се закрива и до сегашния Генер. Консул в сжщия град се премества за такъв в Стокхолм.

Консулството ще бъде в услуга на всички, които желаят да влезат в търговски връзки с Швеция и се интересуват за тази страна в която безспорно могат да се пласират значителни количества от наши произведения.

Адреса на консулството ще се съобщи след окончателното установяване на консула в Стокхолм.

* * *

България и чуждите пазари.

Сведения на Консулско-Стопанския отдел при Външното Министерство.

За времето от 10 до 17 Ноември т. г. сж били обявени за износ от български износители следните стоки: пшеница 2,300,000 кл. за Белгия и Холандия; ечмикъ 400,000 клгр. за Белгия; фий 330,000 клгр. за Германия; просо 150,000 кл. за Австрия; фасулъ 100,000 кл. за Испания; оръхи 423,150 кл. за Австрия, Германия и Англия; грозде 61,770 кл. за Полша и Австрия; ябълки 60,000 кл. за Австрия и Чехославия; тютюнъ 53,610 кл. за Германия; яйца 21,000 каси за Германия, Испания и Швейцария; агнешки кожи 64,170 кл. за Чехославия, Унгарию, Германия, Полша и Испания; къспе 50,000 кл. за Ромънскитъ дунавски пристанища; пашкули 24,000 кл. за Италия; слън. семе 26,290 кл. за Ромъния. Освенъ това обявени сж за износ в по-малки количества и следните стоки: туткалъ, мешинъ, розово масло и черва.

Женски святъ

Тръбва ли жената да бъде красива за да бъде любена?

Красотата е царски домъ на любовта, тайната на нейното спонтанно и тържествено излюпване. Красивата жена е естествено тайнство и откровение на земята.

Нека признаемъ важността на любовта, тайната на тозинебесенъ даръ, който превъзхожда талантна, гения, добродетелта защото, както казва Ренанъ „красивата жена съединява, не в нѣкой вънкашенъ трудъ, а в собствената си личностъ, като сждъ отъ смирна, всичко що гения излага трудно и в слаби черти.

Затова, появяването на една красива жена, поставя, тъй да кажа, мъжа лице срещу лице с чудесното божествено творение и предизвиква в него смущения, които стария Омъръ предаде в безсмъртни черти, както ни описа старци отъ Троя, сднали върху стени на крепостта, проклинащи чужденката, дошла да все смутъ и разорение в града. Но, в сжщия тоя моментъ, Елена се явява, и ония, които я проклинали оставатъ смутени отъ красотата ѝ.

Да, днесъ в Парижъ, както нѣкога в Гърция, знаят че

красотата е божествена, единственото материализиране на онова което наричаме идеалъ.

Но, макаръ да вървамъ в нейното върховно господство, признавамъ, че има и други чудесни дарби, които замѣстватъ красотата и създаватъ друга красота у женитъ, които не притежаватъ хармонията на линиитъ, свършенството на чертитъ. Нѣма съмнение, че шарма, грацията, интелекта привличатъ човѣка и го завладѣватъ. Онова, което една красива жена може да спечели с красотата си, друга може да го спечели още по-лесно с дарбитъ си.

Струва ми се, че следъ красотата, жизнерадостта и въодушевлението действуватъ много силно и много ефикасно върху мъжетъ. Обикновено малка уста се харесва, но и голѣмата уста, когато е пълна с живото и движение — пленява. Клеопатра не бѣше висока, нѣмаше редовни черти, но бѣше пѣргава и имаше особенъ пламъкъ.

Признавамъ сжщо, че онова, което ние наричаме красота, варира чувствително с ширината, климата, темперамента,

наследствеността, детинскитъ впечатления. Всѣки човѣкъ има своя лична концепция и по този въпросъ, вкусоветъ безкрайно се различаватъ. Различаватъ се до такава степен, че с най-скромния даръ, най-нищожното тѣлесно качество една жена може не само да се надева, но да бъде убедена че ще намѣри отзвукъ в сърдцето на нѣкой мъжъ.

Какво казвамъ: Дори и грозотата може да развълнува единъ мъжъ. В Китай, за да бъде една жена красива, трѣбва да има малки очи и късна нось. В нѣкои мѣста в Унгарию се искатъ слаби бузки и развити хълбоци. В марианскитъ острови жената трѣбва да има черни зѣби и бѣла коса. Челъ съмъ нѣкъде, че нѣкои села в Алпитъ наричали красиви гушавитъ жени.

Впрочемъ Елена Спартанска е скитията на любовта парекселанъ, но всяка жена може да бъде прибежище.

Красотата не вреди, но не е необходима на жената за да бъде любена. Предпочитаме хиляди пжти една интелигентна и добра жена, с известенъ физически шармъ предъ най-красивата жена безъ сърдце и духовитость.

(Метръ Анри Роберъ —отъ Фр. академия)

ХРОНИКА

Изъ М-вото на земледелието

Досега М-вото на земледелието е отпуснало 45000 лева обезщетение на 25 души стопани за умрѣлитъ имъ отъ

Споредъ белгийската статистика внесени сж презъ Септември т. г. български стоки в Белгия 98,299 квинтала за 5,259 хиляди белг. фр. За сжщото време Белгия е изнесла за България 19,415 квинтала стоки за 1,779 хиляди белг. фр.

бѣсъ говеда, коне и свине. Досега такава обезщетение не е плащано. Обезщетението се дава отъ ф. „Епизооти“ при ветеринарното отделение, въз основа закона за насърчение борбата с епизоотитъ по домашнитъ животни и птици, приетъ презъ миналата година.

Отдѣлението за поземлената собственост и комасация при М-вото на земледелието, съгласно новитъ измѣнения на закона за Т.С.З. е изработило таблици за новитъ оценки, по които ще се раздаватъ фондовитъ земи на малоземелнитъ и безземелнитъ земледѣлци,

както и таблици за срѣдния типъ стопанство, които могатъ да притежаватъ в всѣко населено мѣсто лица, които ще бждатъ оземлени.

Училищни

4 декември, Въведение. Богородично — е празникъ на православната учаща се младежъ, Потоя случай, М-вото на народпросвѣщение е наредило до г. г. директоритъ и учителскитъ институти, на пълнитъ и непълнитъ, срѣдни училища и окръжнитъ училищни инспектори да уредятъ програми, съобразно местнитъ условия.

Златната стрела

отъ Жозефъ Конрадъ.
ПЪРВА ЧАСТЪ

Тѣ бѣха хора отъ по бедния типъ (костюмитъ повечето отъ бѣлъ, памученъ платъ с червени точки), но между тѣхъ имаше едно момиче въ горна дреха, общита цѣлата съ златни полумесеци, съ много висока яка и много къса пола. Повечето отъ обикновенитъ клиенти на кафенето дори не си дигнаха главитъ отъ своитъ игри и вестници. Азъ понеже бѣхъ самъ и незаега, се втренихъ разсѣяно. Момичето, облечено като нощъ, носѣше черна кадифена маска, наричана на френски „lour“). Какво бе накарало нейното изящество да се събере съ тая очевидно груба тѣла — не мога да си представя. Нейната непокрита уста и брадичка наумѣваха за изтънена хубость.

Тѣ се запроточиха покрай моята маса; Нощта забеляза може би моя втренихъ погледъ и, като изпѣчи тѣлото си напредъ отъ тази гърчаша се верига, бързо изплезе срещу ми тѣнкъ езикъ, като розова стрела. Азъ не бѣхъ подготвенъ за това, нито дори до размѣра на едно любезно „très jolie“ преди тя да отmine съ кривене и подскане. Но следъ като бѣхъ отличенъ по такъв начинъ, не можехъ да не я следвамъ поне съ очи до вратата,

1) Влъкъ.

където веригата отъ ржце се разкъса и всички маски се мжчеха да излѣзатъ наведнѣжъ. Двама джентлемени, които влизаха отъ улицата, бѣха спрени въ натиска. Нощта (това трѣбва да е било нейната особеность) изплезе езика си и на тѣхъ. По-високиятъ отъ двамата (той бѣ въ вечерно облѣкло подъ леко, широко отворено, горно палто) съ голѣмо присѣствие на духа я щипна по гушката, като въ сжщото време ми даде вида на блѣскавина отъ бѣли зѣби по неговото тъмно, сухо лице. Другия човѣкъ бѣ твърде различенъ: русъ съ, гладки червени бузи и широко рамене. Той носѣше сивъ костюмъ, очевидно купенъ на готово, защото изглеждаше твърде тѣсенъ за неговата мощна фигура.

Този човѣкъ не бѣ съвсѣмъ чуждъ за мене. Презъ последната седмица или повече, доста поглеждахъ за него въ всичкитъ обществени мѣста, където въ единъ провинциаленъ градъ хората могатъ да очакватъ, че ще се срѣщнатъ единъ съ другъ. Видѣхъ го за пръвъ пжтъ (носящъ този сжщия сивъ купенъ на готово костюмъ) въ една легитимистка гостна стая, където той явно бѣ предметъ на интересъ, особено за женитъ. Доловихъ неговото име като Monsieur Милсъ. Дамата,

която ме бѣ представила, използваша първия случай, за да прошепне на ухото ми: „Роднина на лордъ X, (Un proche parent de lord X.) И после тя добави, като наведе очи; „Добъръ приятелъ на краля“. Искаше да каже донъ Карлосъ разбира се.

Погледнахъ le proche parent; не поради роднинството, но за неговия непринуденъ видъ и лекота при това тежко тѣло и въ такива тѣсни дрѣхи, при това. Но скоро сжщата дама ми съобщи и друго:

—Той е дошелъ тукъ помежду ни un paufage²⁾.

Тогавъ азъ наистина се заинтересувахъ. Никого по-рано не бѣхъ виждалъ човѣкъ претърпѣлъ корабкрушение. Въ мене се пробудиха всичкитъ момчешки настроения. Смѣтахъ корабкрушението като неизбѣжно събитие, рано или късно въ моето бждеще.

Между това, човѣкътъ, който бѣ така отличенъ въ очитъ ми, поглеждаше спокойно наоколо си и никога не заговарваше, ако не се обърнеше направо къмъ него нѣкой отъ присѣстващитъ дами. Въ гостната имаше повече отъ една дузина хора, повече жени, които ядеха разкошни пасти и приказваха страстно.

²⁾ Човѣкъ претърпѣлъ корабкрушение.

Рекламирайте чрезъ в. „Екъ“

Копнежи

Въ нощъ на огнени копнежи
Предъ менъ се мѣрка твоя ликъ,
Тѣга душата ми мрежи,
Тѣга ломи я всѣки мигъ.

О, радости къдѣ сте вече?
Азъ нѣкога съ васъ живяхъ.
Изчезнахте вий тѣй далече,
Много сълзи за васъ проляхъ

Кога въ нощитъ ми миражни
Блуждаешъ с'усмивка на уста,
Ржцѣ простирамъ в'умиление
И шепна сладостни слова

Нощомъ изчезне това видение
Отъ болка и скръбъ надавамъ
вкъ

И сама въ своето уединение
Въ мрака търся твоя ликъ.

* * *

Нощта е тъмна и студена
И духатъ буйни ветрове
Луна надъ облакъ заблудена
Огрѣва други брѣгове.

Душа ми зѣзне и линѣ,
Чезнатъ блѣнове и мечти
Тѣга я гали и люлѣ,
Тѣга душата ми приюти.

К. Кожухарова

Тѣжни пѣсни.

Тѣга сжзида въ менъ, въ
моето сърдце неразрушимъ,
пустиненъ печалний си домъ.

Тѣга по нѣщо свидно, изгубено,
което азъ може би нѣма
да видя вече.

Тѣга по свидна младость за-
тихнала безъ жаръ.

А не за плачъ, въздишки и
за безпокойства вѣчни духътъ

ми е обреченъ и не туй дири
той въ своето стремление.

День прозраченъ бѣ и пжтя
на скиталецъ що по жребие
бѣхъ поелъ, навлѣзе въ пу-
стиня, средъ пѣсъци, бодли.

И азъ по своя орисъ трѣг-
нахъ да търся въ даличината
миража треперливъ на жизнен-
ния оазисъ.

О, ще се върнатъ ли пакъ
днитъ на младость непорочна!
Защото не за плачъ, въздиш-
ки и безпокойства вѣчни ду-
хътъ ми е обреченъ и не туй
дири той въ своето стремление.

А химнитъ на любовъ, вол-
ность и свѣтлина да го изпъл-
ватъ и вѣчно да го водятъ по
пжтя що показва миража тре-
перливъ на жизнения оазисъ.

Широка степъ обрасла съ бу-
рени и пожелтѣла трѣва.

Малко блатце съ зелена и
застояла вода, а надъ него су-
хи върбови клони.

Скрѣбта на степта, дрезга-
вата есенъ, пълна съ страда-
ние и тѣга, безкрайната замис-
леность на прогорелитъ трѣви,
това си —

Ти! Ти Висша красота! Ти,
тѣга моя! Ти, любовъ моя!

Защо пѣсенъта ти чудната ти
пѣсенъ, съ която ме увличаше
въ незнайни страни на красота-
та, днесъ звучи съ зловѣщо по-
рицание въ моята душа и защо
факлитъ, съ които свѣтеше на
моето брачно лоно, днесъ свѣ-
тятъ на моето предсмъртно
легло.

О, скръбъ на степта. О дрез-
гава есенъ, пълна съ страда-
ние и тѣга!

О, Ти проклятие и Красота.
Д. М.

